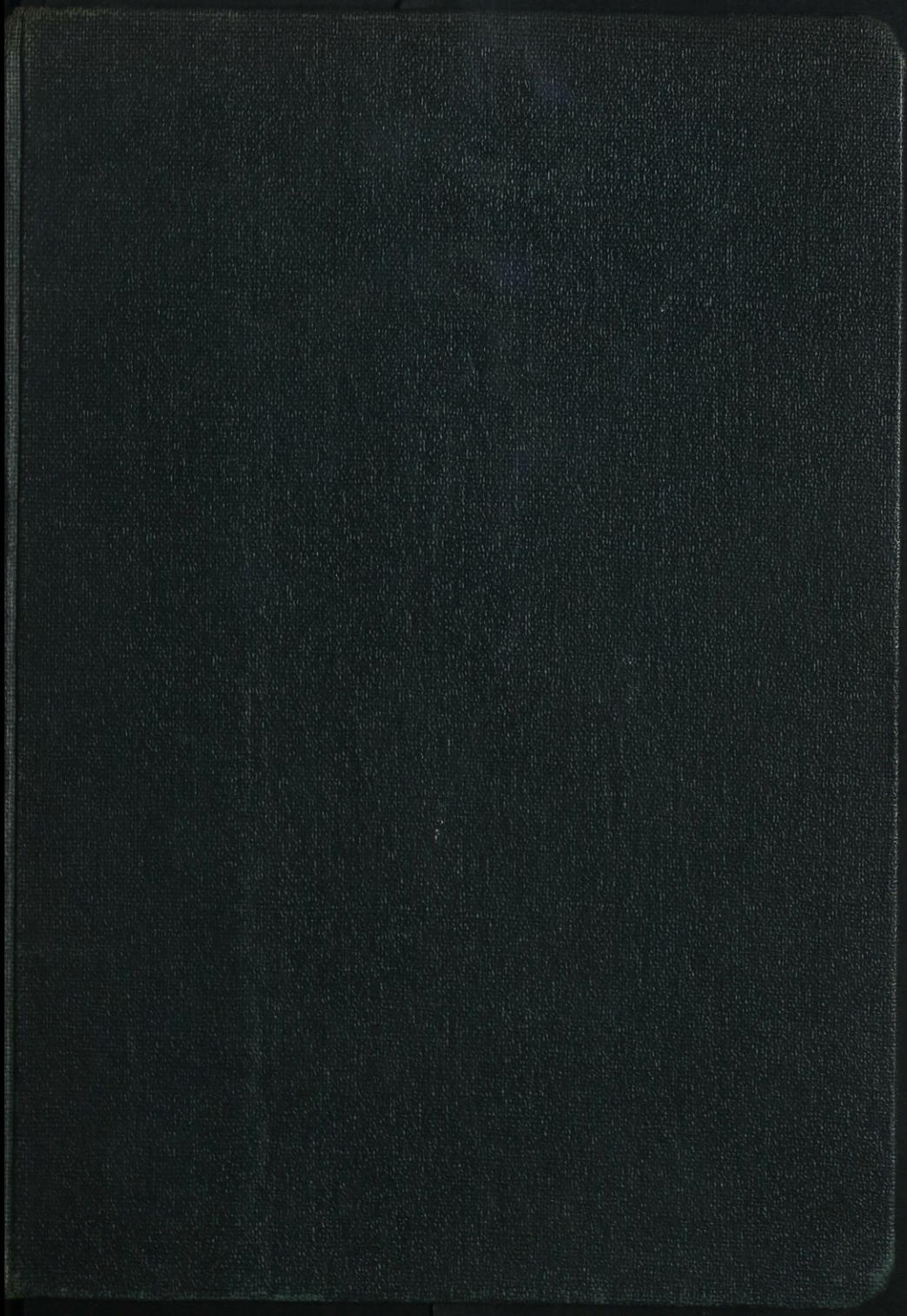

Grey Scale #13

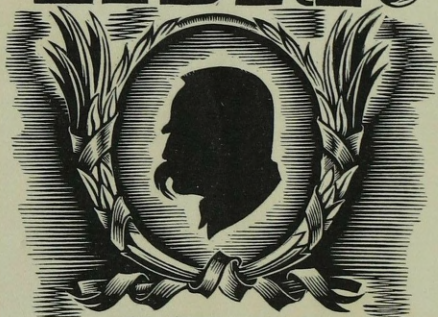
DANES-PICTA .COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

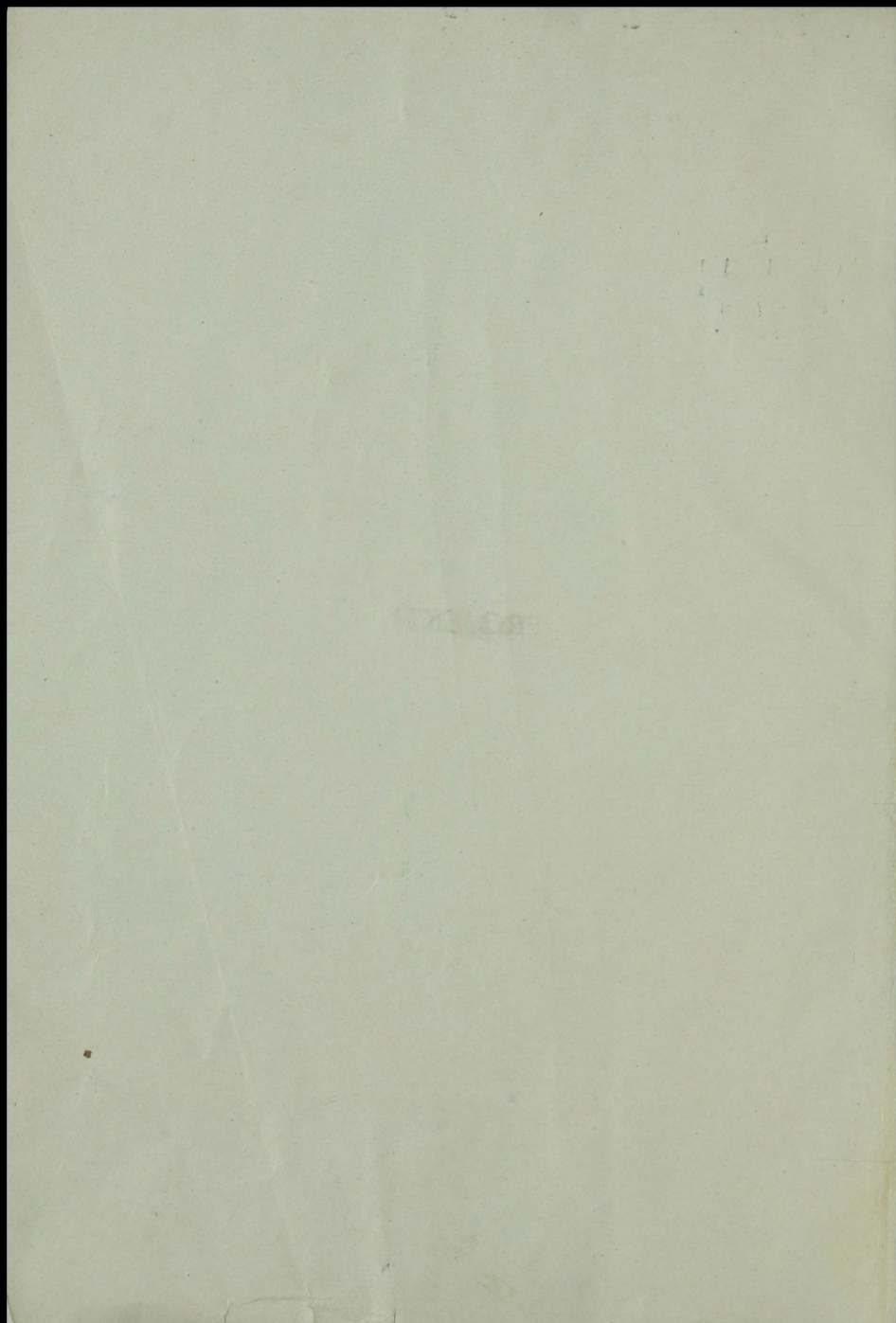

EX
LIBRIS

G·I·S·Z

**SZTAB GENERALNY
ODDZIAŁ III**

L. 3400/Wyszk.

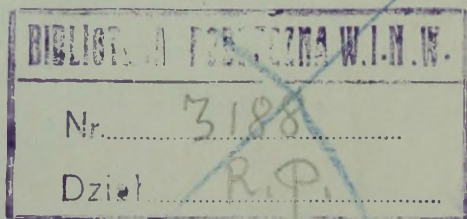
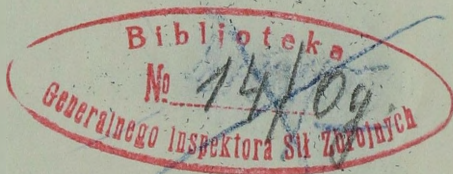
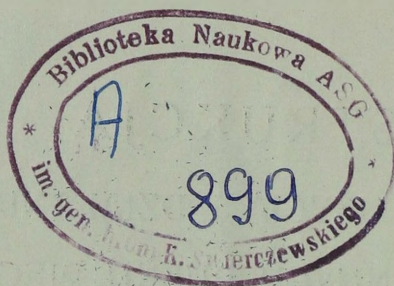
Tylko do użytku służbowego

**INSTRUKCJA
TAKTYCZNEGO UŻYCIA I DZIAŁANIA ZWIA-
DOWCÓW KONNYCH PUŁKU PIECHOTY**

(PROJEKT)

W A R S Z A W A 1928

RP

SPIS RZECZY.

ROZKAZ WPROWADZAJĄCY

Strona

CZĘŚĆ I. UŻYCIĘ PLUTONÓW ZWIADOWCÓW KONNYCH

1

ROZDZIAŁ A. ZASADY OGÓLNE.

1

1. Pojęcia ogólne i organizacja 1
2. Stosunek zwiadowców konnych do kawalerji dywizyjnej 2
3. Właściwości działań zwiadowców konnych 2
4. Dysponowanie i zależność służbowa 4

ROZDZIAŁ B. ZADANIA PLUTONU ZWIADOWCÓW KONNYCH

5

5. Łączność taktyczna. 5
6. Wewnętrzna łączność techniczna. 5
7. Ubezpieczenie oddziałów piechoty 5
8. Zwiady ubezpieczające. 6
9. Zwiady rozpoznawcze. 6
10. Użycie w walce 7

ROZDZIAŁ C. UŻYCIĘ PLUTONU ZWIADOWCÓW KONNYCH W RÓŻNYCH POŁOŻENIACH TAK- TYCZNYCH.

8

11. Marsz podróżny. 8

VI

Strona

12. Marsz bojowy czołowy	9
13. Marsz bojowy boczny.	11
14. Marsz odwrotowy po zerwaniu styczności z nie- przyjacielem	11
15. Marsz odwrotowy wymuszony.	11
16. Marsz piechoty w rejonie działania kawalerji nie- przyjacielskiej	12
17. Wyprzedzanie przy zajmowaniu punktów tere- nowych	12
18. Postoje	13
19. Natarcie	13
20. Pościg	13
21. Obrona	14
22. Działania zwiadowców konnych w wypadkach, kiedy kawalerja dywizyjna nie działa przed fron- tem oddziału	14

CZĘŚĆ II. DZIAŁANIA ZWIADOWCÓW KON- NYCH.

WSTĘP.

23. Charakterystyka działań zwiadowców konnych .

ROZDZIAŁ A. SŁUŻBA PATROLOWA.

1. Zasady ogólne.

24. Patrole, określenie i podział

25. Odprawa patrolu

26. Obowiązki dowódcy plutonu zwiadowców konnych

27. Czynności dowódcy patrolu przed wymarszem .

28. Wyruszenie patrolu

29. Szperacze

30. Obserwatorzy

31. Ścisła obsługa ręcznych karabinów maszynowych

32. Czynności dowódcy patrolu po powrocie . . .

VII

Strona

2. Patrole łącznikowe	23
33. Określenie i podział	23
34. Patrole łącznikowe między maszerującymi ko- lumnami.	24
35. Patrole łącznikowe wewnątrz maszerującej ko- lumny	25
3. Patrole zwiadowcze.	26
36. Patrole zwiadowcze. Zadanie i podział	26
37. Patrole ubezpieczające. Zadanie, zakres działania	26
38. Posuwanie się patrolu ubezpieczającego.	27
39. Patrole ubezpieczające nieruchome	28
40. Patrole zwiadowcze rozpoznawcze	29
41. Obserwacja nieprzyjaciela w marszu	30
42. Obserwacja oddziałów nieprzyjacielskich na postoju	31
43. Obserwacja oddziałów nieprzyjaciela na stanowi- skach obronnych	31
44. Patrole zwiadowcze terenowe	32
45. Rozpoznanie miejscowości	33
46. Rozpoznanie dróg	34
47. Mosty	35
48. Ciasniny	35
49. Rzeki	35
50. Błota.	36
51. Lasy.	36
52. Rozpoznanie linii i dworców kolejowych	37
ROZDZIAŁ B. INNE ZADANIA ZWIADOWCÓW KON-	
NYCH	38
53. Współdziałanie z piechotą ubezpieczenia	38
54. Wyprzedzanie	38
55. Ubezpieczenie skrzydeł w bitwie	39
56. Zwiadowcy konni w walce.	39
57. Walki powstrzymujące	39

VIII

Strona

ROZDZIAŁ C. ODPRAWY. MELDUNKI. PRZESYŁANIE

MELDUNKÓW I ROZKAZÓW	41
58. Meldunki	41
59. Sporządzanie meldunków	41
60. Układ meldunku	41
61. Przesyłanie meldunków i rozkazów	42
62. Goniec	43
63. Sztafety rozstawne konne	44

CZĘŚĆ I.

UŻYCIE PLUTONÓW ZWIADOWCÓW KONNYCH.

ROZDZIAŁ A.

ZASADY OGÓLNE.

Pluton zwiadowców konnych wchodzi ~~or-~~ 1. Pojęcia ogól-
ganizacyjnie w skład pułku piechoty i podlega ne i organi-
bezpośrednio dowódcy pułku. zacja.

Pluton zwiadowców konnych ma na celu ułatwienie piechocie utrzymania łączności taktycznej wewnętrznej i zewnętrznej, oraz ubezpieczenie jej w czasie działań bezpośrednio lub pośrednio, przez prowadzenie zwiadów ubezpieczających.

W wypadkach, gdy naprzędzie nie działa kawalerja dywizyjna, mogą mu przypaść w udziale zwiady rozpoznawcze.

Pluton zwiadowców konnych składa się z dowódcy, poczty dowódcy, 5 sekcji strzeleckich i 2 sekcji ręcznych karabinów maszynowych.

Dowódca 1 of. 5 sekcji = 6 = 30.
Za 1. podof. 2 strz. m. = 3 = 6.

Pod względem użycia taktycznego nie jest pluton zwiadowców konnych równorzędny z plutonem kawalerji, z powodu odmiennego charakteru jego zadań, wyszkolenia, sposobu formowania i materiału końskiego.

2.
Stosunek
zwiadowców
konnych do
kawalerji dy-
wizyjnej.

Plutonowi zwiadowców konnych nie należy mieszać z pojęciem kawalerji dywizyjnej, która w ramach dywizji piechoty stanowi samodzielny oddział, podległy bezpośrednio dowódcy dywizji i przeznaczony przede wszystkim do zadań rozpoznania, ubezpieczenia i łączności na szczeblu dywizji.

Plutony zwiadowców konnych mają na celu wykonanie zadań, wyszczególnionych w § 1 na szczeblu pułków, zwalniając od tej pracy kawalerję dywizyjną.

Zadania swe wykonywają zwiadowcy konni niezależnie od kawalerji dywizyjnej, wszędzie jednak, gdzie położenie na to pozwala, powinni z nią nawiązywać i utrzymywać łączność.

W razie braku kawalerji dywizyjnej, może zajść konieczność użycia plutonów zwiadowców konnych do wykonywania jej zadań.

3.
Właściwości
działań zwi-
adowców kon-
nych.

Zwiadowcy konni posiadają następujące właściwości:

a) dużą ruchliwość — możność pokonywania przestrzeni z szybkością, przeciętnie dwa razy większą od piechoty;

b) trudność lub niemożliwość użycia w pewnych warunkach terenowych, jak bagna, gęsto pokryte lasy, góry, duże rzeki i t. p.;

c) wrażliwość konia na trudy i niewygody polowe, co zmusza do racjonalnego użycia zwiadowców konnych.]

Należy więc unikać, o ile możliwości, działań nocnych, aby umożliwić wypoczynek ludziom i koniom.

Zadania, wyznaczane do wykonania zwiadowcom konnym, powinny się liczyć z koniecznością zapewnienia im czasu na furażowanie (2—3 godziny) oraz niezbędnego wypoczynku.

Wysiłek dzienny w kilometrach, żądany od zwiadowców konnych, nie powinien przekraczać dwukrotnego wysiłku, wymaganego od oddziału piechoty.

Niedogodne warunki atmosferyczne, jak głęboki śnieg, gołoledź, mgła, silny mróz i t. p., ograniczają znacznie wydajność ich pracy.

Pluton zwiadowców konnych jest liczebnie słaby, a przytem bardzo trudny do uzupełnienia, ze względu na potrzebny dobór ludzi i łatwo zużywalny materiał koński. To też obowiązkiem każdego dowódcy, do którego są przydzieleni zwiadowcy konni, będzie jak najdalej posunięta oględność w dysponowaniu nimi.

4.
Dysponowa-
nie i zależ-
ność służbo-
wa.

Sposób użycia plutonów zwiadowców konnych przez dowódcę pułku zależy od położenia taktycznego. Zasadniczo będą zwiadowcy konni przydzielani częściowo lub w całości do dyspozycji dowódców pododdziałów, mających wykonać pewne samodzielne zadania, jak straż przednia lub boczna, oddział wydzielony, ubezpieczający, łącznikowy i t. d. W wypadkach, gdy położenie taktyczne tego wymaga, używa się plutonu zwiadowców konnych jako jednostki zwartej, działającej na rzecz dowódcy pułku, wzmacniając go w miarę potrzeby cyklistami, lub piechotą i ciężkimi karabinami maszynowymi na wozach.

W wypadkach rozdzielenia plutonu zwiadowców konnych na małe patrole, decydują poszczególni dowódcy, do których te patrole przydzielono, o sposobie wykonania zadań przez patrole i odprawiają je osobiście.

W wypadkach użycia plutonu zwiadowców konnych w całości, określa dowódca pułku, względnie oddziału dysponującego plutonem, tylko zadania plutonu. O sposobie wykonania tych zadań decyduje dowódca plutonu zwiadowców konnych.

ROZDZIAŁ B.

ZADANIA PLUTONU ZWIADOWCÓW KONNYCH.

Najważniejszym zadaniem plutonu zwiadowców konnych jest utrzymanie stałej łączności taktycznej wewnętrznej i zewnętrznej z oddziałami sąsiednimi oraz między oddziałami, na rzecz których pluton konny pracuje. Dotyczy to zarówno walki, marszu i postoju.

5.
Łączność
taktyczna.

Służbę łączników konnych pełnią zasadniczo konni łącznicy bataljonów. Używanie do tych zadań zwiadowców konnych powinno być ograniczone do wypadków koniecznych i w ograniczonej ilości.

6.
Wewnętrzna
łączność
techniczna.

Prócz zadań łączności taktycznej, zwiadowcy konni będą często pełnili zadania bezpośredniego ubezpieczenia oddziału, do którego są przydzieleni.

7.
Ubezpieczenie
oddziałów
piechoty.

W marszu te zadania będą wykonywali zwiadowcy konni, przydzieleni do straży przed-

niej, bocznej lub tylnej, względnie wyznaczeni do wykonania samodzielnych zadań ubezpieczających, szczególnie na skrzydłach.

Na postojach, zwłaszcza w czasie krótkich odpoczynków podczas marszu, można zwiadowców konnych użyć do pełnienia służby ubezpieczenia.

W czasie walki można użyć plutonu zwiadowców konnych do ubezpieczenia oddziałów walczących, przez osłonę skrzydeł, względnie dozorowanie luk, przejść lub kierunków.

8.
Zwiady ubezpieczające.

W wypadkach użycia plutonu zwiadowców konnych do przeprowadzenia zwiadów ubezpieczających w pasie działania pułku, mogą oni wykonać te zadania na odległościach, nie przekraczających w zasadzie półdziennego marszu piechoty, licząc od sił głównych oddziału, do którego są przydzieleni.

Bliższe określenie tej odległości zależy od położenia ogólnego i od sposobu ich użycia (w całości, czy też patrolami).

W wypadkach nawiązania czucia z nieprzyjacielem, zwiady ubezpieczające przekształca się niekiedy w zwiady bojowe, które zwiadowcy konni pełnić będą aż do zluzowania ich przez patrole bojowe piechoty.

9.
Zwiady rozpoznawcze.

W wypadkach wyjątkowych, w razie nieobecności kawalerji dywizyjnej naprzędzie, lub

w razie samodzielnego działania oddziału, do którego są przydzieleni, mogą zwiadowcy konni służyć do zadań zwiadów rozpoznawczych, na odległościach nie przekraczających marszudziennego piechoty.

Pluton zwiadowców konnych pułku piechoty nie jest przeznaczony do prowadzenia walki; jednak przy wykonywaniu zadań, wyszczególnionych w punktach 7—9, zwiadowcy konni zmuszeni będą często przeprowadzać je walcząc.

10.
Użycie do
walki.

ROZDZIAŁ C.

UŻYCIE PLUTONU ZWIADOWCÓW KONNYCH W RÓŻNYCH POŁOŻENIACH TAKTYCZNYCH.

11.
Marsz podróżny

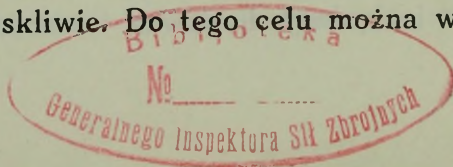
W marszu podróżnym zwiadowcy konni służą do:

- utrzymania łączności,
- rozpoznania dróg,
- przygotowania kwater i
- jako wypatrywacze lotniczy.

Rozpoznanie dróg przeprowadza patrol zwiadowców konnych pod dowództwem specjalnie wyznaczonego oficera.

Do przygotowania kwater można użyć albo oddzielnego oddziału kwaterunkowego, albo też oddziału, wyznaczonego do rozpoznania drogi.

Ubezpieczenie przeciwlotnicze w czasie marszów podróżnych, odbywanych w kolumnach zwartych, musi być zorganizowane szczególnie troskliwie. Do tego celu można wyznaczać pa-

patrole ubezpieczające zwiadowców konnych, posuwające się przed kolumną i po jej bokach w odległościach, zależnych od terenu. W żadnym wypadku odległość nie powinna przekraczać 2 km.

Patrole te pełnią zadania wypatrywaczy, stale obserwujących widnokrąg, w celu wyszukiwania nadlatujących samolotów nieprzyjaciela i alarmujących kolumnę zapomocą znaków i sygnałów. W tym celu patrole powinny się posuwać, tworząc łańcuch na odległościach wzrokowych, umożliwiających przekazywanie znaków. Skład patroli zależy od terenu i odległości; w żadnym wypadku nie może być mniejszy od dwóch szeregowych.

W marszu bojowym czołowym przeprowadza pluton zwiadowców konnych:

12.
Marsz bojowy czołowy.

- utrzymanie łączności taktycznej,
- ubezpieczenie boczne,
- zwiady ubezpieczające,
- zwiady rozpoznawcze w wypadkach, określonych w pkt. 9.

Jednoczesne wykonanie tych wszystkich zadań, ze względu na mały stan liczebny plutonu, jest bardzo trudne, wobec czego dowódca całości musi w każdym wypadku, zależnie od położenia taktycznego, wybrać najwłaściwszy sposób ich użycia.

W wypadkach, gdy zwiadowcy konni otrzymują zadanie utrzymania łączności taktycznej między kolumnami, maszerującymi na kilku drogach, względnie z oddziałami sąsiednimi lub wydzielonemi, należy ich wyznaczać w takiej ilości, aby byli zdolni wykonać powierzone im zadanie. Zadanie to może polegać na utrzymywaniu stałej łączności wzrokowej między maszerującymi kolumnami przy pomocy łańcucha patroli, lub też na nawiązywaniu łączności bezpośredniej z dowódcami kolumn maszerujących, w oznaczonym miejscu i czasie.

Patrole, przeznaczone do ubezpieczeń bocznych, szczególnie od strony odsłoniętego skrzydła, mają za zadanie uprzedzać na czas o obecności nieprzyjaciela. Zwiadowcy konni będą zmuszeni często powstrzymywać posuwanie się nieprzyjaciela, celem umożliwienia kolumnie przygotowania się do walki. W tych wypadkach należy użyć plutonu zwiadowców konnych w całości, gdyż części plutonu zadaniu temu nie będą mogły podołać.

Patrole zwiadowcze, wysyłane na większe odległości (ponad 7 km) powinny być na tyle silne, żeby nawet po wysłaniu kilku meldunków, były w możności spełniać w dalszym ciągu otrzymane zadanie. Ze względu na samodzielny charakter ich działań, powinni nimi dowodzić oficerowie.

W marszu bocznym przypadną plutonowi zwiadowców konnych najczęściej następujące zadania: 13.
Marsz bojowy boczny.

- utrzymanie stałej łączności taktycznej między kolumną główną a strażą boczną;
- wzmocnienie straży bocznej przez silny patrol zwiadów ubezpieczających, przeprowadzonych w kierunku nieprzyjaciela;
- przeprowadzenie zwiadów na przedpolu straży bocznej nieruchomej.

W marszu odwrotowym zwiadowców konnych używa się zależnie od położenia przy straży tylnej lub bocznej. 14.
Marsz odwrotowy po zerwaniu styczności z nieprzyjacielem.

W marszu tym zwiadowcy konni:

- utrzymują styczność z własną kawalerją dywizyjną, gdy ona działa przed nimi;
- utrzymują łączność z sąsiednimi strażami tylnymi oraz cofającymi się własnymi kolumnami;
- w wypadku, gdy przed nimi nie działa kawalerja dywizyjna, prowadzą ewentualnie zwiady ubezpieczające.

W czasie odwrotu pod naporem nieprzyjaciela, jednym z najtrudniejszych zadań jest 15.
Marsz odwrotowy wymuszony.

zerwanie styczności z oddziałami nieprzyjacielskimi.

W wypadku tym będzie bardzo korzystne użycie plutonu zwiadowców konnych w straży tylnej, zapewniając jej ochronę skrzydeł przed obejściem i zaskoczeniem oraz ułatwiając jej wykonanie zadań opóźniających.

16. Marsz piechoty w rejonie działania kawalerji nieprzyjacielskiej. W rejonie działania kawalerji nieprzyjacielskiej będzie zadaniem zwiadowców konnych prowadzenie zwiadów ubezpieczających oraz przeszukiwanie terenu, aby uchronić oddziały własnej piechoty przed zaskoczeniem.

17. Wyprzedzanie przy zajmowaniu punktów terenowych. Położenie taktyczne i ukształtowanie terenowe często nakazuje oddziałom maszerującym wyprzedzenie nieprzyjaciela w zajęciu pewnych punktów terenu.

Celem śpieszniejszego wykonania tego zadania może dowódca pułku użyć plutonu zwiadowców konnych, wzmacniając go ewentualnie oddziałem piechoty na wozach wraz z ciężkimi karabinami maszynowymi, polecając im zajęcie i utrzymanie danego punktu do czasu nadejścia piechoty.

W wypadku przewidywanego użycia plutonu zwiadowców konnych do tego celu, należy nie osłabiać go, przez wydzielanie z niego patroli do innych zadań.

W czasie dziennych postojów marszowych zwiadowcy konni, pełniąc zwiady ubezpieczeniowe, osłaniają przez to samo odpoczynek piechoty.

18.
Postoje.

Po przybyciu na nocleg przesłaniają zwiadowcy konni zaciąganie czat, poczem zostają ściągnięci wtył na odpoczynek.

Wyjątkowo tylko używa się ich do pełnienia służby zwiadowczej przed linią czat lub do wystawiania samodzielnych czujek.

W zasadzie wszystkie patrole zwiadowców konnych, z wyjątkiem łączników konnych, pełniących służbę, ściąga się na noc do odwodu.

Przy działaniach wstępnych, po nawiązaniu styczności z nieprzyjacielem, utrzymują je zwiadowcy konni aż do nadejścia oddziałów piechoty i wyszukują luki w ugrupowaniu nieprzyjaciela.

19.
Natarcie.

Z chwilą nadejścia piechoty i nawiązania przez nią styczności, kończy się rola zwiadowców konnych przed frontem oddziału, na którego korzyść pracowali, a przenosi się na skrzydła, gdzie prowadzą zwiady ubezpieczające przed oskrzydleniem, lub nawiązują łączność taktyczną z sąsiednimi oddziałami.

W pościgu zadania zwiadowców konnych ograniczają się do prowadzenia zwiadów i utrzymania łączności taktycznej.

20.
Pościg.

Do działań zaczepnych można ich używać łącznie ze specjalnie wydzielonym oddziałem piechoty na wozach, wzmocnionym ciężkimi karabinami maszynowymi, lub jako wzmocnienie kawalerji dywizyjnej.

21.
Obrona.

W działaniach przedwstępnych przeprowadzają zwiadowcy konni na przedpolu zwiady ubezpieczające, mające za zadanie stwierdzenie zbliżania się nieprzyjaciela, oraz przeszkadzanie zwiadom nieprzyjacielskim w ich pracy.

W czasie działań obronnych będzie pluton zwiadowców konnych dozorował początkowo przedpola, a następnie może być użyty do ubezpieczenia skrzydeł i luk między własnymi oddziałami oraz do łączności taktycznej i wewnętrznej.

22.
Działania zwiadowców konnych w wypadkach, kiedy kawalerja dywizyjna nie działa przed frontem oddziału.

W wypadkach, kiedy kawalerja dywizyjna nie działa przed frontem oddziału, musi dowódca pułku zapewnić sobie własnymi środkami te dane o nieprzyjacielu, które zazwyczaj otrzymywałby przez dowództwo dywizji.

W tym celu używa plutonu zwiadowców konnych do zwiadów rozpoznawczych, wysyłając je najdalej na odległość jednego dnia marszu piechoty.

W tym wypadku patrole, przeznaczone do zwiadów ubezpieczających i ubezpieczenia, powinny być ograniczone do minimum lub zniesione zupełnie.

CZĘŚĆ II.

DZIAŁANIA ZWIADWCÓW KONNYCH.

WSTĘP.

Działania zwiadowców konnych polegają na zbadaniu i ocenie stanu bezpieczeństwa w obszarze odpowiedzialności patrolowej i ewentualnym, przewidzianym w rozporządzeniu, podjęciu działań w celu zapewnienia bezpieczeństwa.

Służba ta jest rodzajem pracy wielkiej wytrzymałości fizycznej wymaganej od zwiadowców konnych. Szczegółowe zadania zwiadowców konnych określone są w rozporządzeniu, które określa również warunki służby i sposób jej wykonywania. Zwiadowcy konni powinni być wyszkoleni w zakresie jazdy konnej, strzelania z broni palnej, obsługi sprzętu i innych umiejętności niezbędnych do wykonywania służby.

Należy pamiętać, że zwiadowcy konni są odpowiedzialni za bezpieczeństwo w obszarze swojej odpowiedzialności. Dlatego powinni być odpowiednio przygotowani i wyposażeni.

W tym celu należy przede wszystkim
dość szeroko rozwinąć i ulepszyć
systemy dydaktyczne, do których należy
nie tylko wykształcić, ale i wykształcić
uczniów, którzy nie

W tym celu należy przede wszystkim
dość szeroko rozwinąć i ulepszyć
systemy dydaktyczne, do których należy
nie tylko wykształcić, ale i wykształcić
uczniów, którzy nie

W tym celu należy przede wszystkim
dość szeroko rozwinąć i ulepszyć
systemy dydaktyczne, do których należy
nie tylko wykształcić, ale i wykształcić
uczniów, którzy nie

W tym celu należy przede wszystkim
dość szeroko rozwinąć i ulepszyć
systemy dydaktyczne, do których należy
nie tylko wykształcić, ale i wykształcić
uczniów, którzy nie

CZEŚĆ II.

DZIAŁANIA ZWIADOWCÓW KONNYCH.

WSTĘP.

Działania zwiadowców konnych polegać będą przede wszystkim na pełnieniu służby patrolowej i meldunkowej przez drobne oddziały lub poszczególnych jeźdźców, pozostawionych często własnemu losowi i sprytowi.

23.
Charakterystyka działań zwiadowców konnych.

Służba tego rodzaju, poza wielką wytrzymałością fizyczną, wymaga od zwiadowców konnych szeregu zalet moralnych i umysłowych jak: wysokie poczucie obowiązku, zdolność do poświęcenia się, spryt i inteligencja, należyte pojmowanie powierzonych zadań, odwaga, śmiałość decyzji, umiejętność ukrycia się i doskonałe orientowanie się w terenie.

Nabycie tych wszystkich zalet wymaga specjalnego szkolenia. Celowi temu odpowie-
dzieć ma część II niniejszej Instrukcji.

ROZDZIAŁ A.

SŁUŻBA PATROŁOWA.

1. Zasady ogólne.

24. Zwiadowcy konni pułków piechoty prze-
Patrole, okre- ważną część swych zadań wykonywać będą
ślenie i po- zapomocą patroli.
dział.

Patrolem nazywa się niewielki oddział, złożony z dowódcy i kilku — najwyżej do 20 jeźdźców. O ile zadanie jest trudne lub szczególnie ważne, na dowódcę patrolu wyznacza się oficera; patrol wówczas nosi nazwę patrolu oficerskiego.

W zależności od rodzaju zadania, rozróżniamy patrole:

- łącznikowe,
- zwiadowcze,
- bojowe.

25. Patrole odprawia zazwyczaj osobiście ten
Odprawa dowódca, na którego korzyść mają pracować.
patrolu. W razie gdy dowódca, wysyłający patrole, za-

niechał osobistego odprawienia patrolu, obowiązek ten spełnia dowódca plutonu zwiadowców konnych.

Dowódca, wysyłający patrol, zaznajamia dowódcę patrolu z położeniem własnym, ostatnimi wiadomościami o nieprzyjacielu oraz z zamiarem własnym i zadaniem, przyczem określa ściśle:

- dokąd przysyłać meldunki,
- czy nadsyłać meldunki terminowe,
- czy i jakie patrole własne już działają w danej strefie,
- czy nastąpi zamiana przez inny patrol,
- czy ewentualnie ma przeprowadzić zniszczenia i jakie,
- kiedy służba się kończy,
- dokąd wracać,
- droga ewentualnego odwrotu,
- znaki rozpoznawcze,
- uregulowanie zegarków.

Jeżeli wysła więcej niż jeden patrol, powinien nadać patrolom numery kolejne.

Po wydaniu rozkazu dowódca, wysyłający patrol, sprawdza, czy dowódca patrolu zrozumiał zadanie i jak zamierza je wykonać.

Dowódca plutonu zwiadowców konnych, ^{26.} obowiązki do-
odprawiając patrole osobiście, lub też wysyła- wódcy pluto-
jąc je do dyspozycji dowódców pododdziałów, nu zwiadow-
ców konnych.

powinien zbadać przedtem stan koni i ludzi, oporządzenie i dopasowanie rynsztunku końskiego, ilość amunicji, zapasowe porcje żywności, obrok, opatrunki osobiste, zapasowe podkowy, gwoździe i hacce. Oprócz tego sprawdzić, czy podoficerowie są zaopatrzeni w lornetki, kompasy, zegarki, bloki meldunkowe i przybory pisemne; zwróci też szczególną uwagę na to, aby żołnierze nie zabierali ze sobą żadnych notatek, gazet lub listów, które mogłyby nieprzyjacielowi dostarczyć wiadomości

27.
Czynności dowódcy patrolu przed wymarszem.

Dowódca patrolu przed wymarszem powinien:

- zrozumieć otrzymane zadanie; w razie niezrozumienia poprosić o wyjaśnienie, a następnie powtórzyć jak je pojmuje;
- zorjentować się w zadaniu na mapie i powziąć decyzję, jak je wykonać oraz określić sposób posuwania się i ubezpieczenia, ustalić pierwszy skok i przewidzieć następne;
- zaznajomić swoich ludzi z zadaniem patrolu i własnym zamiarem działania;
- sprawdzić stan ludzi i koni, w myśl § 26.
- wyznaczyć zastępcę, szperaczy, obserwatorów, obsługę broni maszynowej, gońców i t. d.

- objaśnić szeregowym znaki rozpoznawcze, jakimi będzie się posługiwał.

W wypadkach, kiedy istnieje możliwość zauważenia patrolu przez nieprzyjaciela, lub zdrady ze strony ludności, powinien patrol wyruszyć ze swego miejsca postoju drogą okrężną i dopiero w miejscu zakrytem przyjąć kierunek właściwy. Dobrze jest dzielić patrol na drobne oddziały, które wyruszają w różnych kierunkach i w miejscu zakrytem dołączają do dowódcy patrolu.

28.
Wyruszenie
patrolu.

Dowódca patrolu, odprawiający szperaczy, powinien im podać:

29.
Szperacze.

- drogę własnego patrolu,
- wiadomości o nieprzyjacielu,
- punkty, które mają przebyć i nazwy miejscowości,
- szybkość posuwania się patrolu,
- miejsce następnego skoku.

Na szperaczy wyznacza dowódca patrolu ludzi odważnych i na dobrych koniach. Szperacze działają zawsze *parami*, przyczem jeden z nich jest dowódcą. Posuwają się w pewnej odległości i odstępie (100 — 200 metrów), jeden od drugiego; jadący naprzędzie obserwuje teren przed sobą, a drugi, jadący z tyłu, obserwuje pierwszego, zwraca uwagę na boki

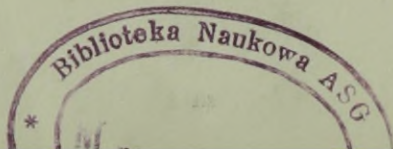
i utrzymuje łączność z patrolem przy pomocy umówionych znaków. Przy podjeżdżaniu do miejsc zakrytych ubezpiecza pierwszego, trzymając karabinek w pogotowiu. Dowódcą zwykle bywa szperacz, jadący z tyłu. Szperacze nie należy wysyłać na wielką odległość, powinni oni zawsze zachować ze swym patrolem łączność wzrokową, co ułatwia zbiórkę w razie, gdy patrol zostaje zmuszony do walki.

Dowódca patrolu zmienia szperaczy tak, by jedna para pracowała co drugi etap, przy skokach z punktu na punkt obserwacyjny. Patrol nie powinien wykonywać skoku na nowy punkt obserwacyjny przed dołączeniem wszystkich szperaczy, gdyż pozostawienie ich swemu losowi lub, co gorsza, zapomnienie o nich, sprawi, że działania następnych będą wątpliwe i będą się oni starali dołączać do patrolu przedwcześnie, nie spełniwszy swych zadań.

30.
Obserwato-
rzy.

Dla ułatwienia sobie obserwacji, zwłaszcza w trudnym terenie, dzieli dowódca patrolu teren pomiędzy wyznaczonych przez siebie obserwatorów. Do zadań tych obserwatorów należy będzie obserwacja wyznaczonych odcinków terenu oraz ruchu własnych szperaczy.

Pożądane jest zaopatrzenie obserwatorów w lornetki polowe.

Do obsługi ręcznych karabinów maszynowych dowódca patrolu wyznacza karabinowego, celowniczego, amunicyjnego i jednego szeregowca do trzymania koni. Obsługa ta na każdym punkcie obserwacyjnym zajmuje stanowisko ogniowe i jest gotowa do wspierania ogniem wysłanych naprzód szperaczy, w razie zaskoczenia ich przez nieprzyjaciela.

31.
Ścisła obsługa ręcznych karabinów maszynowych.

Po powrocie melduje się dowódca patrolu osobiście u dowódcy wysyłającego, składając raport o ukończeniu służby, o spostrzeżeniach, których nie umieścił w meldunkach, o stanie ludzi i koni, ewentualnych stratach i odznaczeniach się ludzi.

32.
Czynność dowódcy patrolu po powrocie.

2. Patrole łącznikowe.

Najczęstszą formą działania zwiadowców konnych będą patrole łącznikowe, mające na celu utrzymanie łączności:

33.
Określenie i podział.

- w marszu — między maszerującymi kolumnami, ewentualnie wewnątrz kolumny,
- na postoju, lub podczas walki — między sąsiednimi oddziałami.

34.
Patrole łącz-
nikowe między
maszeru-
jącymi kolum-
nami.

Patrol łącznikowy, przeznaczony do utrzy-
mania łączności między maszerującymi kolum-
nami, posuwa się, na wysokości czoła oddzia-
łów głównych straży przednich obu kolumn,
po wyznaczonej osi marszu, skokami, zatrzy-
mując się w punktach, skąd będzie mógł łącz-
ność nawiązać. Będą to punkty obserwacyjne,
umożliwiające nawiązanie łączności wzrokowej
lub skrzyżowania jego osi marszu z drogami
poprzecznymi, łączącymi obie kolumny.

Zazwyczaj dowódca, wysyłający patrol
łącznikowy, sam określa punkty, z których łącz-
ność ma być nawiązana.

W punktach tych dowódca patrolu za-
trzymuje się i nawiązuje łączność wzrokową
z obu kolumnami, względnie wysyła łączników,
którzy stwierdzają położenie kolumn i meldują
o tem dowódcy patrolu. Po nawiązaniu łącz-
ności, wysyła meldunki dowódca patrolu do-
wódcom kolumn o ich wzajemnem położeniu
w danej godzinie.

Po wysłaniu gońców meldunkowych, cze-
ka na ich powrót, lub zostawia łącznika i uda-
je się z patrolem na miejsce nowego skoku.

W razie spotkania nieprzyjaciela, patrol
niezwłocznie melduje o tem dowódcom obu ko-
lumn, wykonywając w dalszym ciągu swe za-
dania.

W wypadku zatrzymania się obu kolumn,

patrol zatrzymuje się na ostatnim skoku, wysyła posterunki obserwacyjne do miejsc, skąd widać obie kolumny i zapewnia sobie z temi posterunkami łączność.

W razie zatrzymania się jednej kolumny patrol posuwa się dalej, dążąc do utrzymania łączności z kolumną, zatrzymaną przez pozostawionych łączników. O zatrzymaniu jednej z kolumn melduje niezwłocznie dowódcy drugiej.

Łączność wewnątrz kolumny utrzymuje się zazwyczaj zapomocą łączników pieszych oraz łączników konnych bataljonów. W pewnych wypadkach można w tym celu użyć patroli łącznikowych zwiadowców konnych.

35.
Patrole łącznikowe wewnątrz masy kolumny.

Patrol łącznikowy posuwa się swą najważniejszą siłą bezpośrednio za przednim członem kolumny, z którym ma być nawiązana łączność, utrzymując łączność do tyłu, zapomocą łańcucha jeźdźców.

W miarę zmian odległości dowódca patrolu automatycznie zwiększa lub zmniejsza ilość jeźdźców łącznikowych w łańcuchu.

Jeźdźców łącznikowych wysyła się parami, nie jadą oni jednak obok siebie, lecz w pewnej odległości i jeden z nich jest starszy.

3. Patrole zwiadowcze.

36. Głównem zadaniem patrolu zwiadowczego jest zebranie wiadomości o nieprzyjacielu. Zadanie to wykonywa przez obserwację. Walkę przyjmuje patrol tylko w ostateczności lub też na rozkaz z góry. Przyjmując walkę patrol nie powinien zapominać o właściwym zadaniu.

Patrole zwiadowcze, w zależności od rodzaju przeprowadzanych zwiadów, dzielą się na rozpoznawcze, ubezpieczające i terenowe.

Najczęstszym typem patrolu zwiadowczego zwiadowców konnych będzie patrol ubezpieczający.

37. Zadaniem patrolu ubezpieczającego jest zameldować na czas o nieprzyjacielu, znajdującym się w dozorowanym obszarze.

Służbę ubezpieczenia spełnia patrol bądź poruszając się po wyznaczonej osi marszu, bądź stojąc na miejscu, ściśle wyznaczonem przez dowódcę, wysyłającego patrol, lub wybranem przez dowódcę patrolu.

Zadanie patrolu ubezpieczającego jest ściśle związane z terenem wyznaczonej do obserwacji strefy czy kierunku, których nie wolno mu w żadnym wypadku opuścić, nawet za cenę utraty styczności z nieprzyjacielem, o ile ten wykonywa manewr równoległe do własnego ubezpieczonego oddziału, lub jeśli odchodzi

w kierunku, który nie jest kierunkiem posuwania się własnego oddziału.

Odległość, na jaką się wysyła patrol ubezpieczający, zależy całkowicie od zadania i składu patrolu i musi być tak obliczona, żeby patrol zdążył na czas uprzedzić dowódcę o zbliżaniu się nieprzyjaciela. Normalnie odległość ta wynosi 5—10 km.

Dowódca, odprowadzając patrol ubezpieczający, powinien przy określeniu mu zadania podać ściśle, jakie rejony patrol ma zbadać. Poza tem obowiązują wszystkie punkty § 25.

Patrol powinien wszystko widzieć, pozostając sam niewidocznym. W tym celu powinien umiejętnie wykorzystywać teren.

38.
Posuwanie się patrolu ubezpieczającego.

Patrolowi ubezpieczającemu nie wolno zejść z osi marszu. Nie znaczy to jednak, by patrol musiał maszerować po wyznaczonej drodze, musi jednak wciąż ją widzieć.

Patrole posuwają się skokami, od punktu do punktu obserwacyjnego. Po każdym skoku dowódca ukrywa swych jeźdźców i starannie bada okoliczny teren przez lornetkę, poczem ustala na oko lub z mapy:

- następny punkt obserwacyjny,
- punkty, do których niema wglądu (laski, zagłębienia terenu i t. d.),
- miejscowości, które trzeba będzie zba-

dać do następnego punktu obserwacyjnego,

- punkty i przedmioty orientacyjne, potrzebne dla orientacji szperaczy.

Następnie wzywa do siebie kolejne pary szperaczy, wskazuje im, gdzie się znajduje nowy punkt obserwacyjny, punkty oraz przedmioty orientacyjne, wyznacza im zadania, jakie mają wykonać i odprawia ich.

Po powrocie wszystkich szperaczy, wysłanych z poprzedniego punktu obserwacyjnego, wyrusza z całym patrolem w dalszą drogę.

Do punktu obserwacyjnego podjeżdża patrol dopiero po otrzymaniu znaku od wysłanych naprzód szperaczy.

39.
Patrole ubezpieczające
nieruchome.

Patrol ubezpieczający ruchomy z chwilą, gdy zatrzyma się na swej osi marszu przez czas dłuższy lub też, gdy ma za zadanie dojść do pewnego punktu i pełnić dalszą służbę ubezpieczenia na miejscu, staje się patrolem ubezpieczającym nieruchomym (stojącym). Ma on za zadanie obserwację nieprzyjaciela z wyznaczonego punktu i stałe zawiadamianie dowódcy o jego ruchach.

Zadanie patrolu ubezpieczającego nieruchomego musi ściśle określać:

- miejsce, skąd patrol ma obserwować,
- kierunki obserwacji,

- czas trwania obserwacji,
- drogę wycofywania się.

Dowódca patrolu musi po przybyciu na miejsce wyznaczone zorganizować obserwację, umieścić w zakrytem miejscu przeważną siłę patrolu oraz wysłać meldunek (ze szkicem) do wysyłającego dowódcy.

W razie dłuższego zatrzymania się patrolu, wystawia jego dowódca czujki, podobnie jak wysunięta konna placówka. Wówczas, jeżeli położenie pozwoli, można koniom popuścić popręgi; jednak 1—2 konie na zmianę powinny być w pogotowiu z podciągniętymi popręgami, by można było w razie potrzeby szybko wysłać meldunek.

W razie natarcia nieprzyjaciela patrol wycofuje się, utrzymując z nieprzyjacielem styczność.

W wypadkach przewidzianych w części I. § 9 i 22, patrole zwiadowców konnych będą pełniły służbę rozpoznawczą.

40.
Patrole zwiadowcze rozpoznawcze.

Patrol rozpoznawczy ma za zadanie wytropić nieprzyjaciela w oznaczonym rejonie.

Dowódca odprawiający patrol rozpoznawczy nie wyznacza mu osi marszu, a *jedynie kierunku posuwania*, poza tem, oprócz punktów podanych w art. 25 dla patrolu ubezpieczającego, powinien określić ściśle:

- na jakich wiadomościach mu zależy,
- jakie wiadomości ma rozsiewać wśród ludności cywilnej.

Sposób działania patrolu rozpoznawczego, różni się od działania patrolu ubezpieczającego tem, że nie jest on przywiązany do osi marszu, jak patrol ubezpieczający.

41. Dla obserwacji oddziałów nieprzyjacielskich, znajdujących się w marszu, patrol stara się przedostać poza pozycję ubezpieczającą nieprzyjaciela i zebrać następujące wiadomości:

- skład i siła oddziałów (rodzaj broni i ilość),
- uszykowanie marszu (marsz podróży czy ubezpieczony),
- rodzaj i ilość ubezpieczeń,
- kierunek posuwania się,
- ilość kolumn,
- stopień zmęczenia i karności w marszu.

Wiadomości te będzie patrol zbierał przez szperaczy, podsuwających się skrycie pod kolumny nieprzyjaciela, lub od schwytanych maruderów.

Stwierdzenie obecności nieprzyjaciela melduje dowódca patrolu natychmiast. Po zdobyciu uzupełniających szczegółów przesyła następny meldunek.

Obserwację nieprzyjaciela na postoju przeprowadza patrol, zajmując jeden lub kilka punktów obserwacyjnych, z których może objąć całość rejonu, zajętego na postój. Upewniwszy się, gdzie się znajdują oddziały, ubezpieczające postój, stara się dowódca patrolu ustalić:

42.
Obserwacja
oddziałów
nieprzyjacielskich na
postojach.

- skład i siły nieprzyjaciela,
- charakter postoju (dłuższy czy chwilowy, ubezpieczony czy nie),
- ruchy oddziałów i ewentualne zamiary nieprzyjaciela,
- karność postoju i obchodzenie się z ludnością cywilną.

W tym celu podsuwa szperaczy, stara się dostać jeńców oraz zbiera wiadomości od osób cywilnych.

Podjęcie patrolu do stanowisk nieprzyjaciela jest zawsze bardzo utrudnione, gdyż nieprzyjaciel jest ubezpieczony siecią patroli oraz linją czat i ewentualnie pozycją ubezpieczającą. Obserwacja pozycji ubezpieczającej pozwoli dowódcy na wyszukanie luk, przez które będzie się starał przedostać i dotrzeć do pozycji głównego oporu.

43.
Obserwacja
oddziałów
nieprzyjaciela na
stanowiskach
obronnych.

Jeżeli patrol nie zdoła się przedostać do pozycji głównego oporu, wówczas ogranicza swe zadanie do obserwacji:

- pozycji ubezpieczającej,

- ewentualnej pozycji głównego oporu,
- stanowisk broni maszynowej,
- punktów obserwacyjnych nieprzyjaciela,
- stanu fortyfikacji (ukończone czy też w toku budowy),
- rodzaju i jakości przeszkód.

Celem zdobycia wiadomości o obsadzie i stanowiskach nieprzyjacielskich na pozycji ubezpieczającej, często będzie musiał prowokować nieprzyjaciela, otwierając ogień ręcznych karabinów maszynowych, aby spowodować odpowiedź ogniową. Jeżeli to nie wywoła odpowiedzi, wysuwa kilku ludzi, którzy podejżdżają do podejrzanych miejsc, zawracają i uciekają galopem, wywołując pościgowy ogień nieprzyjaciela.

Z chwilą nadejścia własnej piechoty, patrol podaje jej zaobserwowane szczegóły i wycofuje się.

44.
Patrole zwiadowcze terenowe.

Patrole zwiadowcze terenowe mają za zadanie rozpoznanie tych właściwości terenu, od których znajomości zależy decyzja dowódcy, wysyłającego patrol. Dlatego też dowódca, wysyłający patrol, musi dokładnie poinformować dowódcę patrolu, na jakich wiadomościach mu zależy.

Przed wyjazdem ze wsi należy pamiętać o zamaskowaniu własnych zamiarów, zapytując o drogę do miejscowości, do których nie ma się zamiaru udawać, jechać innem wyjściem i t. d.

W wypadku, gdy istnieje możliwość zasadzki, patrol powinien unikać wjeżdżania do miejscowości, gdy jednak zajdzie tego potrzeba, przede wszystkim musi upewnić się, że nie grozi mu zaskoczenie i odcięcie i dopiero wtedy wjeżdża do wsi, przyczem nie powinien w niej pozostawać dłużej.

W wypadku, gdy zadaniem patrolu było rozpoznanie wartości miejscowości pod względem kwaterowym, powinien patrol ustalić:

- ilość dworów, stodół i stajen, zdalnych do pomieszczenia ludzi i koni,
- zapasy żywności, paszy oraz dostęp do wody,
- ustalić ilość i jakość koni i wozów,
- przeprowadzić wywiad sanitarny i weterynaryjny.

46.
Rozpoznanie dróg.

Rozpoznanie dróg ma na celu stwierdzenie przydatności drogi, stanu nawierzchni, szerokości, pochyłości zjazdu, rowu i zadrzewienia, wcięć i nasypów, ostrości zakrętów oraz możliwości zamaskowania marszu; nadto, czy są przy drodze linje telefoniczne lub telegraficzne, czy blisko drogi są punkty obserwacyjne i dogodne stanowiska obronne.

Rozpoznanie mostów powinno stwierdzić, stan i materiał, z jakiego są zbudowane, wytrzymałość, rodzaj dojazdu do mostu (po nasypie czy z niskiego brzegu), jaki materiał potrzebny jest do naprawy, czy można go znaleźć w pobliżu, czy dostęp do mostu jest maskowany. W wypadku, gdy zachodzi możliwość walki o posiadanie mostu, ocenić teren po obu stronach, zarówno z punktu widzenia obrony jak natarcia.

47.
Mosty.

Przy rozpoznaniu ciałnin należy zbadać ich otoczenie (bagna, wzgórze, lasy, zabudowania), możliwość rozwinięcia się oddziałów, zdolność do obrony, warunki maskowania, możliwość obejścia i ostrzału od strony nieprzyjaciela.

48.
Ciałniny.

Rozpoznanie rzeki ma na celu stwierdzenie warunków przeprawy przez mosty, kładki, brody i ustalenie szerokości, głębokości, rodzaju dna, charakteru doliny, wysokości i stromość brzegów, maskowania i dostępu do brzegów oraz warunków taktycznych i technicznych, ułatwiających lub utrudniających przeprawę lub jej obronę.

49.
Rzeki.

Rozpoznanie rzeki obejmuje nadto stwierdzenie ilości, rodzaju i pojemności środków przewozowych, promów (wolne, na linach, czy

parowe), łodzi, kryp i t. d. oraz czasu, potrzebnego do przeprawy.

50.
Błota.

Przy rozpoznaniu błot należy zbadać przejścia naprzelaj, obejścia, stan brzegów pod względem taktycznym, pokrycie błota, materiał do budowy lub naprawy przejść.

51.
Lasy.

Rozpoznając lasy, należy ustalić wiek i gatunek lasu, podszycie, ukształtowanie i charakter skrajów lasu, poręby i przesieki leśne, sposób zasadzenia (dowolny czy regularny i w jakim kierunku), drogi leśne i możliwości przejścia poza drogami, stan gruntu, bagna i potoki.

Przy posuwaniu się w lesie podszytym, idzie patrol drogami, ubezpieczając się i często przystając, celem nadśluchiwania. Szperacze, idący naprzędzie, posuwają się naprzemian, najpierw jeden, potem drugi, w celu obserwacji i nadśluchiwania. Drogi proste przebywają kłusem aż do najbliższego zakrętu, poczem zatrzymują się i czekają na patrol. Zwracać uwagę na zachowanie się koni. W lasach wysokopienych niepodszytych patrol posuwa się skokami, ubezpieczając się przez wysłanych szperaczy, przyczem unika dróg, korzystając z nich tylko dla utrzymania kierunku, lub dla orientacji i obserwacji. W pobliżu nieprzyjaciela patrol się spiesza.

Przy rozpoznaniu linii i dworców kolejowych postępuje patrol podobnie jak przy rozpoznaniu osiedli, dążąc ponadto do stwierdzenia, czy linia kolejowa jest czynna oraz ustalenia rodzaju ruchu kolejowego, ilości i rodzaju transportów i obsady dworca. Szczególną uwagę należy zwracać na pociągi pancerne oraz środki obrony przeciwlotniczej (ciężkie karabiny maszynowe czy artylerja).

52.
Rozpoznanie
linij i dworców kolejowych.

ROZDZIAŁ B.

INNE ZADANIA ZWIADOWCÓW KONNYCH.

53. We wszystkich tych wypadkach, kiedy
Współdziałanie z piechotą ubezpieczenia. zwiadowcy konni są przydzielani w niewielkiej ilości (2—6) do oddziałów piechoty, działanie ich ogranicza się do ułatwiania piechocie przeszukiwania terenu wzdłuż lub na bokach linii marszu. Zwiadowcy konni działają wtedy tak, jak szperacze piechoty, a korzystając z szybkości i ruchliwości jaką dają im konie, przyśpieszają ruch całego oddziału. Posuwają się na odległości wzrokowej od piechoty, ażeby móc ją uprzedzić o napotkaniu nieprzyjaciela i ochronić przed zaskoczeniem ogniem.

54. Oddział zwiadowców konnych, wysłany
Wyprzedzanie. dla zajęcia ważnego punktu i dla utrzymania go aż do nadejścia piechoty, wyrusza szybko naprzód, ubezpieczając się w marszu, a po przybyciu na dane miejsce, natychmiast organizuje

obronę. W tym celu dowódca oddziału wybiera stanowisko ogniowe, pozwalające na daleki ostrzał, umieszcza na niem ręczne karabiny maszynowe, wysyła patrole lub szperaczy w stronę nieprzyjaciela, wyznacza obserwatorów i ubezpiecza swe skrzydła.

Celem ubezpieczenia skrzydeł piechoty w czasie bitwy zajmuje pluton zwiadowców konnych skrzydłowe stanowiska obserwacyjne, gdzie ubezpiecza się, wysyłając patrole i szperaczy dla obserwacji nieprzyjaciela.

55.
Ubezpieczenie
skrzydeł
w bitwie.

Zwiadowcy konni, zmuszeni do walki, walczą spieszeni, otwierając ogień na dalekie odległości, nie pozwalając się nieprzyjacielowi związać ani obejść, przyczem rozwijają jak największą intensywność ognia, ażeby zamaskować swoją słabość.

56.
Zwiadowcy
konni w
walce.

W wypadkach, gdy zadanie ubezpieczenia oddziału, do którego są przydzieleni zmusza zwiadowców konnych do prowadzenia działań powstrzymujących, wybiera dowódca oddziału szereg pozycji na osi ruchu, obsadza pierwszą z nich i wysyła patrole, których zadaniem będzie podprowadzenie nieprzyjaciela pod ogień broni maszynowej. Po spełnieniu tego zadania patrole te bronią skrzydła plutonu.

57.
Walki pow-
strzymujące.

Z chwilą, kiedy bliskość nieprzyjaciela

zmusi do zmiany pozycji, wycofuje się broń maszynową, podczas gdy pozostali szeregowi ostrzeliwają nadal przez czas pewien nieprzyjaciela, poczem przerywają ogień i wycofują się do koni, osłaniając odwrót zapomocą patroli.

ROZDZIAŁ C.

ODPRAWY. MELDUNKI. PRZESYŁANIE MEL- DUNKÓW I ROZKAZÓW.

Meldunki, składane przez patrole, mogą być pisemne lub ustne; gdy tylko warunki na to pozwalają należy składać meldunki pisemne. Do meldunków ustnych wolno uciekać tylko w nagłych wypadkach, przyczem nie powinny one być skomplikowane.

58.
Meldunki.

Meldunek powinien być starannie opracowany, ścisły i prosty tak, aby nie nasuwał wątpliwości. O ile możliwości ilustrować szkicem.

59.
Sporządzanie
meldunków.

Meldunek powinien podawać:

60.
Układ mel-
dunka.

- a) adres,
- b) miejsce, skąd został wysłany,
- c) dokładny czas wysłania,
- d) mapę, według której meldunek sporządzono,

e) treść meldunku, w której należy zaznaczyć:

— co widziano lub stwierdzono (stan nieprzyjaciela, rodzaj broni i t. d.),

— gdzie widziano (dokładne określenie miejsca),

— kiedy widziano,

— co robi nieprzyjaciół,

— co zamierza robić patrol po wysłaniu meldunku (jeżeli meldowana wiadomość jest zasłyszana, należy podać, od kogo pochodzi oraz gdzie i kiedy obserwacja ta była dokonana przez podającego),

f) podpis dowódcy patrolu i numer patrolu,

g) załączniki (szkic, zdobyte dokumenty i t. p.).

61.
Przesyłanie
meldunków
i rozkazów.

Dowódca patrolu wysyła meldunki za każdym razem, gdy spotka się z nieprzyjacielem (nie należy jednak powtórnie meldować, gdy nieprzyjaciół należy do poprzednio spotkanego już oddziału). Niezwłocznie należy meldować o wszelkich większych oddziałach nieprzyjaciół, zaznaczając rodzaj broni. Dowódca patrolu zawsze decyduje o tych wiadomościach, które należy przesłać dla wyjaśnienia położenia, np.: o zajęciu przez nieprzyjaciół miejscowości, uważanych za wolne, lub odwrotnie.

Celem utrzymania stałej łączności z patrolem, dowódca, wysyłający patrol, zarządza wysyłanie meldunków w pewnych godzinach, lub z określonych miejscowości. Meldunki te muszą być wysyłane nawet wówczas, gdy patrol niczego nie zauważył.

Przesyłanie meldunków i rozkazów uskuteczniają zazwyczaj gońcy; w pewnych ważnych wypadkach należy do przesyłania meldunków użyć patrolu łącznikowego.

Na dużych odległościach zachodzi konieczność zorganizowania rozstawnych sztafet konnych.

Goniec jest to jeździec, przeznaczony do przewożenia meldunków i rozkazów. Do tego celu wybiera się najlepszych ludzi na najlepszych koniach.

62.
Goniec.

Szeregowi, wyznaczeni na gońców, muszą bardzo dobrze orientować się w terenie, umieć go wykorzystać, posiadać rozwiniętą spostrzegawczość i szybkość orientacji.

Gońców należy wyznaczać przed wyruszeniem, polecając im orientowanie się w ciągu marszu, oraz zostawianie w razie potrzeby znaków rozpoznawczych, by w drodze powrotnej nie zbłądzić.

Jako gońców wysyła się dwu jeźdźców, z których jeden jest dowódcą.

Dowódca, wysyłający gońców, powinien im wyraźnie podać:

- komu i gdzie doręczyć meldunek,
- linię marszu,
- szybkość posuwania się,
- jeżeli meldunek nie jest tajny, podać jego treść,
- gdzie pozostać, względnie dokąd wracać.

Sposób posuwania się gońców jest taki sam, jak posuwania się szperaczy. Unikają dróg i miejscowości i wykorzystują zakrycia terenu. W wypadku napotkania nieprzyjaciela, powinni się ukryć, ewentualnie wyminąć zagrożony rejon. W wypadku niebezpieczeństwa dośnięcia się do niewoli powinien goniec zniszczyć (połknąć) meldunek.

63. Łańcuch gońców, czyli sztafet rozstaw-
Sztafety roz-
stawne konne. nych, stosuje się przy dużych odległościach. Do tego celu wypadnie niekiedy użyć oddziału zwiadowców konnych do całego plutonu włącznie. Dowódca oddziału (plutonu) jest jednocześnie dowódcą łańcucha sztafet rozstawnych. Dowódca sztafet rozstawnych dzieli swój oddział na tyle grup, ile sztafet ma wystawić, oznacza je kolejnymi numerami, poczem maszeruje z całym oddziałem i po drodze rozstawia kolejno sztafety, w miejscach oznaczonych roz-

kazem. Postępuje tak w tym celu, aby wszyscy jeźdźcy jednej sztafety znali miejsca postoju i drogi do sztafet sąsiednich.

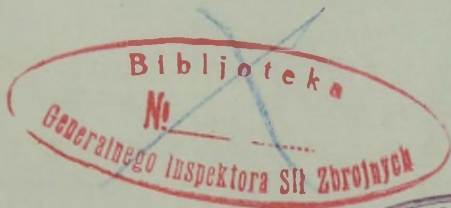
Każda sztafeta składa się z dowódcy i 2—6 jeźdźców.

Dowódca sztafety jest odpowiedzialny za przesyłanie korespondencji. Dla kontroli prowadzi dziennik przesyłanej poczty, zapisując:

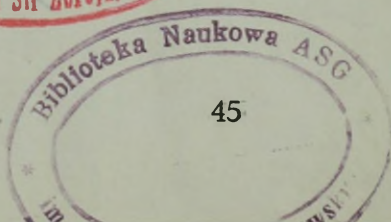
- numer pakietu,
- przyjęty od kogo, o której godzinie, nazwisko gońca,
- wysłany do kogo, godzina, nazwisko gońca.

W czasie pełnienia służby sztafety, konie mogą być rozsiodłane, jeżeli położenie na to pozwala, z wyjątkiem 1 — 2 koni, które na zmianę muszą być stale w pogotowiu.

Sztafeta powinna być ukryta przed obserwacją nieprzyjaciela, lecz miejsce postoju sztafety powinno być oznaczone znakiem, w razie potrzeby zaś należy postawić posterunek, któryby kierował gońców do miejsca postoju sztafety.

28540.

BIBLIOTEKA

ASG

NAUKOWA

A/ 899